

DE STERREN,

DOOR

ELISABETH REITSMA.

In kindertijd zag ik de sterren vonken,
Als duizend lichtjes in geheim verbond
En 't hart door zoeten wijn van sprookjes dronken
Wachtte of de hemel niet een wonder zond.

En later, droomomsluierd en verzonken
In vreemd verlangen, dat geen uitweg vond,
Schouwde ik de sterren, die zoo teeder blonken
Alsof daar mijn geluk geschreven stond.

Gerijpt in strijd en immer wijder streven
Zie ik de sterren: wentlende planeten,
Werelden ongekend en ongemeten —

En dieper dan van sprookjes en van droomen
Voel ik 't geluk, het wonder mij doorstromen:
Oneindige liefde en oneindig leven!
